

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

จากการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับภาระการพิสูจน์ความเสียหายทางด้านจิตใจของผู้เสียหาย และการกำหนดค่าสินไหมทดแทนของศาล นั้นยังไม่เหมาะสมกับความเสียหายที่ผู้เสียหายได้รับในปัจจุบัน เพื่อให้ภาระการพิสูจน์เกี่ยวกับความเสียหายทางด้านจิตใจของผู้เสียหายที่ยากต่อการพิสูจน์ในทางคดี และให้มีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับค่าสินไหมทดแทนทางด้านจิตใจแก่ผู้เสียหายอย่างเหมาะสม ชัดเจนและเป็นธรรมกับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ฐานข่มขืนกระทำชำเรา สมควรปรับปรุงให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพื่อให้ผู้เสียหายได้รับการเยียวยาจากความเสียหายดังกล่าวได้อย่างชัดเจนและเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาที่มาและสภาพปัญหา แนวคิด หลักการและทฤษฎี กฎหมายต่าง ๆ กล่าวคือ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดังที่กล่าวมาในบทต่าง ๆ ก่อนหน้านี้ ผู้ศึกษาได้พบปัญหาดังต่อไปนี้

ปัญหาการใช้ดุลพินิจกำหนดค่าสินไหมทดแทนของศาลในคดีข่มขืนกระทำชำเรา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 และมาตรา 277 ซึ่งเป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น และฐานกระทำชำเราเด็กอันมีโทษจำคุกและปรับ โดยความผิดดังที่กล่าวมานี้เป็นคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญาซึ่งเป็นบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ไม่มีการกำหนดจำนวนอัตราค่าเสียหายในความผิดเกี่ยวกับเพศแต่ละคดีที่ชัดเจนและแน่นอนไว้

ปัญหาการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนคดีข่มขืนกระทำชำเรา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการใช้สิทธิเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนเพราะเหตุที่ผู้เสียหายได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ ฯ จากการกระทำความผิดของจำเลยในคดีดังกล่าวซึ่งเป็นคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา แต่ในการเรียกร้องเอาค่า

สินไหมทดแทนเพราะเหตุได้รับอันตรายแก่จิตใจอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดของจำเลยตามวรรคหนึ่งในความผิดเกี่ยวกับเพศนั้น กฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะนี้ไม่มีการกำหนดจำนวนอัตราค่าเสียหายในความผิดเกี่ยวกับเพศแต่ละคดีที่ชัดเจนและแน่นอนไว้ในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งนอกจากต้องรับผิดในส่วนอาญาแล้วยังต้องรับผิดในการชดใช้ค่าเสียหายทางแพ่งอีกด้วย

ปัญหาการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนคดีข่มขืนกระทำชำเราตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ตามมาตรา 420 มาตรา 438 มาตรา 444 และมาตรา 446 เป็นบทบัญญัติเกี่ยวเนื่องกับการใช้สิทธิในการเรียกค่าสินไหมทดแทนจากการทำละเมิด ในความผิดเกี่ยวกับเพศ ฐานข่มขืนกระทำชำเราที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนี้ไม่ได้มีการกำหนดการเยียวยา ค่าเสียหายไว้เป็นจำนวนชัดเจนแน่นอนสำหรับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราของคดีแต่ละประเภท ทำให้การใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนทางละเมิดของผู้เสียหายไม่มีมาตรฐานที่ชัดเจนแน่นอนและเป็นธรรมเกี่ยวกับค่าเสียหายทางด้านจิตใจ อีกทั้งศาลยังไม่มีอำนาจสงวนสิทธิแก้ไขคำพิพากษาเกี่ยวกับค่าเสียหายทางด้านจิตใจที่เกิดขึ้นในอนาคตกภายหลังจากศาลมีคำพิพากษาโดยระยะเวลา 2 ปี สำหรับการแก้ไขคำพิพากษาดังกล่าวยังไม่เหมาะสมเพียงพอสำหรับการพิสูจน์ความเสียหายทางด้านจิตใจ

ปัญหาการระงับการพิสูจน์ของผู้เสียหายในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศในคดีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราซึ่งเป็นหลักการเกี่ยวกับการกำหนดการระงับการพิสูจน์ทางแพ่ง ศาลจะกำหนดตามประเด็นที่เป็นข้อพิพาทแต่ละประเด็นว่าคู่ความฝ่ายใดมีหน้าที่ในการพิสูจน์ ถ้าฝ่ายใดมีการระงับการพิสูจน์ในประเด็นใดก็จะต้องมีหน้าที่นำสืบให้ได้ความเป็นจริงตามที่ตนกล่าวอ้างในข้อพิพาทนั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 84/1 เพื่อให้ศาลใช้ดุลพินิจในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ แต่อย่างไรก็ดี ศาลก็จะกำหนดให้ค่าเสียหายหรือพิพาทษาให้ไม่เกินค่าขอตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 ซึ่งการพิสูจน์ความเสียหายทางด้านจิตใจนี้เป็นเรื่องยากสำหรับผู้เสียหายที่จะนำพยานหลักฐานอันเป็นรูปธรรมมาพิสูจน์ให้ศาลเห็น ทำให้ศาลไม่สามารถใช้ดุลพินิจในการกำหนดค่าเสียหายให้ถูกต้อง เหมาะสมและเป็นธรรมแก่ผู้เสียหายได้ นอกจากนี้การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีของศาลยังอยู่ภายใต้บังคับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งว่าด้วยเรื่องห้ามมิให้ศาลพิพาทษาหรือคำสั่งเกินคำขอหรือที่มีได้กล่าวมาในฟ้อง ส่งผลให้ศาลไม่อาจพิจารณาพิพาทษาให้ค่าเสียหายตามจำนวนที่เกิดขึ้นจริงหรือค่าเสียหายทางด้านจิตใจที่ปรากฏขึ้นภายหลังจากการพิพาทษาแก่ผู้เสียหายได้

จากปัญหาทั้งหมดที่กล่าวมานี้ พบว่าเมื่อเกิดความเสียหายจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ฐานข่มขืนกระทำชำเรา กฎหมายให้ผู้เสียหายต้องมีภาระการพิสูจน์ในคดีอาญาว่า

ได้รับความเสียหายเป็นจำนวนเท่าใดบ้างต่อศาล ซึ่งในความเสียหายทางด้านร่างกายนั้นแพทย์สามารถประเมิน โดยดูจากบาดแผลทางร่างกายและคำนวณระยะเวลาในการรักษามากำหนดค่ารักษาพยาบาลได้ แต่หากเกิดความเสียหายทางด้านจิตใจแล้วนั้นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางจิตเวชไม่สามารถประเมินค่ารักษาพยาบาล โดยดูจากอาการทางจิตเวชในขณะนั้นได้ เพราะการรักษาอาการดังกล่าวขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลไม่สามารถทราบได้แน่ชัดว่าจะหายขาดเมื่อใด ทำให้ไม่สามารถกำหนดค่ารักษาพยาบาลได้เป็นจำนวนที่ชัดเจนและแน่นอน ส่งผลให้ภาระการพิสูจน์ความเสียหายของผู้เสียหายในศาลไม่สามารถกำหนดค่าเสียหายทางด้านจิตใจเป็นจำนวนที่ชัดเจนได้ ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อผู้เสียหายร้องขอค่าเสียหายทางด้านจิตใจเป็นจำนวนที่สูงเพื่อความเสียหายที่จะเกิดขึ้นในระยะยาว การใช้ดุลพินิจกำหนดค่าสินไหมทดแทนทางด้านจิตใจของศาลตามแนวคำพิพากษาส่วนใหญ่แล้วจะกำหนดให้น้อยกว่าที่ผู้เสียหายร้องขอมาเป็นจำนวนมาก เนื่องจากความเสียหายดังกล่าวนี้ไม่สามารถพิสูจน์ให้ศาลเห็นเป็นรูปธรรมได้ ทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมในการได้รับเงินค่าสินไหมทดแทนในส่วนนี้

เมื่อพิจารณาในเรื่องภาระการพิสูจน์ความเสียหายทางด้านจิตใจของผู้เสียหายและการกำหนดค่าสินไหมทดแทนของศาลในประเทศอังกฤษ ที่กำหนดหลักเกณฑ์การได้รับเงินค่าสินไหมทดแทนตามระดับความรุนแรงของอาการป่วยทางจิตเวช โดยมีคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญเป็นที่ปรึกษาให้แก่ศาลในการช่วยให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจกำหนดค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายเป็นจำนวนเงินที่เหมาะสม ชัดเจน และเป็นธรรมกับการเยียวยาผู้เสียหาย อีกทั้ง สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และสาธารณรัฐอินเดียที่ได้กำหนดหลักเกณฑ์การกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ หากผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดตามข้อใดข้อหนึ่งแล้วย่อมต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นจำนวนเงินขั้นต่ำและขั้นสูงสุดตามที่กฎหมายกำหนดเอาไว้ เพื่อให้มีบรรทัดฐานในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนแก่ศาลและไม่เป็นการผลักภาระการพิสูจน์ในส่วนการเรียกร้องความเสียหายไปยังผู้เสียหาย โดยผู้เสียหายมีภาระการพิสูจน์แต่เพียงนำพยานหลักฐานมาให้ศาลเห็นว่าตนได้รับความเสียหายเพิ่มมากขึ้นกว่าหลักเกณฑ์การจ่ายค่าตอบแทนที่กฎหมายกำหนดนั้น เพื่อให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจกำหนดค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้เสียหายได้เป็นจำนวนเงินที่มากขึ้นกว่าหลักเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนด

จากการศึกษาปัญหาเรื่องภาระการพิสูจน์ความเสียหายทางด้านจิตใจของผู้เสียหายและการกำหนดค่าสินไหมทดแทนของศาล ผู้ศึกษามีความเห็นว่าการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายให้ศาลมีอำนาจเรียกพยานหลักฐานเกี่ยวกับอาการป่วยทางจิตเวชของผู้เสียหายมาสืบได้ตามที่ศาลเห็นสมควร การแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายให้ศาลสามารถขอคำปรึกษาหรือขอความเห็นจากคณะกรรมการเกี่ยวกับการกำหนดค่าเสียหาย เพื่อให้ศาลสามารถกำหนดค่าสินไหมทดแทนที่เป็น

จำนวนเงิน เหมาะสม แน่นนอนและชัดเจนแก่ผู้เสียหายในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ให้สอดคล้อง ดังเช่นกฎหมายประเทศอังกฤษ การแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 ให้ศาลมีอำนาจพิพากษาเกินค่าขอทำยฟ้องได้ กรณีที่ผู้เสียหายสามารถพิสูจน์ได้ว่า ได้รับความเสียหายมากกว่าจำนวนเงินที่ขอมาในคำฟ้องหรือในคำร้องและแก้ไขเพิ่มเติมประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 วรรคท้ายเกี่ยวกับการกำหนดค่าสินไหมทดแทน ความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา อีกทั้งทำบัญชีแนบท้ายประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา กำหนดอัตราค่าเสียหายความผิดเกี่ยวกับเพศที่มาตรา 44/1 วรรคท้าย ให้สอดคล้องดังเช่นกฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีและสาธารณรัฐอินเดีย ผู้ศึกษามี ความเชื่อมั่นว่าเมื่อได้ทำการศึกษาอย่างถูกต้องแล้ว จะได้การศึกษาที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ ในการแก้ไขปัญหาค่าเสียหายทางจิตใจของผู้เสียหายและปัญหาการ กำหนดค่าสินไหมทดแทนทางจิตใจของศาลในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ฐานข่มขืนกระทำ ชำเราแก่ผู้เสียหายให้เป็นจำนวนเงินเหมาะสม ชัดเจนและเป็นธรรม

5.2 ข้อเสนอแนะ

การศึกษาสืบเนื่องมาจากปัญหาการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ ฐานข่มขืนกระทำชำเรา มีคดีอยู่เป็นจำนวนมากย่อมเกิดความเสียหายนอกจากผู้ตกเป็นเหยื่อจากการกระทำผิด ยังเกิด ความเสียหายต่อประเทศที่จะต้องมีหน้าที่ต้องดูแลรักษาผู้เสียหายดังกล่าวให้สามารถกลับคืนสู่ สังคมได้ ให้เสมือนว่าไม่เคยมีการกระทำผิดมาก่อน โดยรัฐมีหน้าที่ในการช่วยเหลือทั้งใน เรื่องของกฎหมายและการเยียวยาทั้งความเสียหายทางด้านร่างกายและจิตใจควบคู่กัน เมื่อเกิด ความเสียหายย่อมส่งผลกระทบต่อตัวผู้เสียหายที่จะต้องเข้ารับการรักษา ซึ่งการกระทำผิด เกี่ยวกับเพศไม่เพียงส่งผลกระทบต่อทางร่างกายเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของ ผู้ถูกกระทำอีกด้วย ซึ่งผลกระทบทางจิตใจนี้อาจนำไปสู่ความผิดปกติทางจิตได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความเสียหายทางจิตใจนี้ไม่สามารถประเมินค่ารักษาเยียวยาเป็นจำนวนเงินที่ชัดเจน แน่นนอนได้ เพราะการรักษาโรคทางจิตเวชนั้นขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล ทางกายแพทย์จึงไม่สามารถระบุได้แน่ชัด ว่าอาการดังกล่าวนี้จะสามารถหายขาดได้เมื่อใดและไม่สามารถระบุได้ในทันทีว่าค่ารักษาเยียวยา เป็นจำนวนเงินเท่าใด ทำให้เกิดปัญหาในส่วนของการพิสูจน์ของผู้เสียหายในการพิสูจน์ความ เสียหายทางจิตใจต่อศาลที่ต่อให้ผู้เสียหายจะระบุจำนวนเงิน ค่ารักษาเป็นจำนวนเงินการ ประเมินความเสียหายในระยะยาวต่อศาลได้ แต่จากการศึกษาคำพิพากษาและแนวทางการตัดสิน ของศาลในประเทศไทยแล้ว ยังคงอยู่เป็นจำนวนมากที่ศาลยังคงใช้ดุลพินิจกำหนดค่าสินไหม ทดแทนสำหรับความเสียหายที่ไม่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้หรือความเสียหายต่อจิตใจนั้น

น้อยกว่าที่ผู้เสียหายร้องขอมา เพราะการกระทำความผิดทางเพศจนทำให้เกิดโรคทางจิตเวชสามารถพิสูจน์ให้ศาลเห็นได้ยากกว่าบาดแผลทางร่างกายที่ผู้เสียหายได้รับ เนื่องจากเป็นเรื่องยากที่ผู้เสียหายจะรับรู้อาการดังกล่าวและสามารถบอกได้ว่าตนเกิดโรคทางจิตเวชในขณะที่พ้อง หรือเกิดอาการโรคทางจิตเวชภายหลังขณะกำลังนำสืบพยานหลักฐานต่อศาลซึ่งเป็นอาการที่ผู้เสียหายมารู้ด้วยตนเองในภายหลัง จำต้องให้ผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องโรคทางจิตเวชวินิจฉัยอาการดังกล่าว อีกทั้งยังเป็นการยากต่อการเข้าถึงผู้เชี่ยวชาญหากเป็นผู้เสียหายที่มีฐานะยากจน ทำให้การนำผู้เชี่ยวชาญและการนำพยานหลักฐานว่าตนเองเป็นโรคทางจิตเวชมานำสืบต่อศาลจึงเป็นเรื่องยาก ย่อมเกิดปัญหาในส่วนการนำสืบความเสียหายทางด้านจิตใจของผู้เสียหาย ส่งผลให้การกำหนดค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวของศาลเกิดปัญหาความไม่เป็นธรรมแก่ผู้เสียหายตามมาอีกด้วย

จากการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับภาระการพิสูจน์ความเสียหายทางด้านจิตใจของผู้เสียหาย และปัญหาการกำหนดค่าสินไหมทดแทนทางด้านจิตใจของศาลในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเรา ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะตามประเด็นปัญหาว่า

1) ควรปรับปรุงแก้ไขกฎหมายให้ศาลสามารถขอคำปรึกษาหรือขอความเห็นจากคณะกรรมการเกี่ยวกับการกำหนดค่าเสียหาย เพื่อให้ศาลสามารถกำหนดค่าสินไหมทดแทนที่เป็นจำนวนเงิน เหมาะสม แน่นนอนและชัดเจนแก่ผู้เสียหายในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ในกรณีที่ผู้เสียหายไม่สามารถพิสูจน์ความเสียหายที่แท้จริงให้ศาลเห็นได้ ซึ่งศาลสามารถใช้ดุลพินิจกำหนดค่าเสียหายตามพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดก็ตาม อีกทั้งผู้เสียหายสามารถพิสูจน์ว่ามีอาการป่วยทางด้านจิตใจจริง จึงควรที่จะมีคณะกรรมการชุดหนึ่งประกอบไปด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการแพทย์ ด้านสังคมสงเคราะห์ ด้านจิตวิทยาหรือด้านเศรษฐศาสตร์มาให้ความเห็นเกี่ยวกับการกำหนดค่าเสียหายของศาลเพื่อความเป็นธรรมแก่ผู้เสียหายโดยให้ถือว่าเป็นพยานหลักฐานของศาลตามที่ศาลเห็นสมควร คณะกรรมการดังกล่าวต้องขึ้นทะเบียนเป็นผู้เชี่ยวชาญของศาลยุติธรรม

2) ควรปรับปรุงแก้ไขกฎหมายให้ศาลมีอำนาจเรียกพยานหลักฐานเกี่ยวกับอาการป่วยทางจิตเวชของผู้เสียหายมาสืบได้ตามที่ศาลเห็นสมควร ในกรณีที่ความปรากฏแก่ศาลเองหรือศาลเห็นว่าผู้เสียหายมีอาการป่วยทางจิตเวช เพื่อความเป็นธรรมโดยให้ถือว่าเป็นพยานหลักฐานของศาล

3) ควรปรับปรุงแก้ไขกฎหมายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 ให้ศาลมีอำนาจพิพากษาเกินค่าขอท้ายฟ้องได้ กรณีที่ผู้เสียหายสามารถพิสูจน์ได้ว่าได้รับความเสียหายมากกว่าจำนวนเงินที่ขอมาในคำฟ้องหรือในคำร้อง ทั้งนี้ เพื่อความเป็นธรรมแก่ผู้เสียหายทำนองเดียวกับคดีแรงงาน

4) ควรปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 444 วรรคหนึ่ง ให้ศาลมีอำนาจสงวนสิทธิแก้ไขคำพิพากษาเกี่ยวกับค่าเสียหายทางด้านจิตใจที่เกิดขึ้นในอนาคต

หลังจากศาลมีคำพิพากษาคด้วย โดยให้แก้ไขเป็นว่า “ในกรณีทำให้เสียหายแก่ร่างกาย จิตใจหรืออนามยนั้น...” เพื่อให้ครอบคลุมถึงความเสียหายทางด้านจิตใจด้วย

นอกจากนี้ ควรปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 444 วรรคสองเกี่ยวกับระยะเวลาในการแก้ไขคำพิพากษาดังกล่าวให้ยาวนานและเหมาะสมกว่าเดิมจากระยะเวลา 2 ปีเป็น 5 ปี เนื่องจากความเสียหายทางด้านจิตใจนั้นจะต้องใช้ระยะเวลาในการบำบัดรักษาเป็นระยะเวลานานกว่าการรักษาทางด้านร่างกาย โดยให้แก้ไขเป็นว่า “ถ้าในเวลาพิพากษาคดีเป็นพันวิสัยจะหยั่งรู้ได้แน่ว่าความเสียหายนั้นได้มีแท้จริงเพียงใด ศาลจะกล่าวในคำพิพากษาว่ายังสงวนไว้ซึ่งสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษานั้นอีกภายในระยะเวลาไม่เกินห้าปีก็ได้”

5) ควรปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 เกี่ยวกับการกำหนดค่าสินไหมทดแทนความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญาให้เป็นมาตรฐานเพื่อให้ผู้เสียหายได้รับความสะดวกรวดเร็ว เป็นธรรมและประหยัดทั้งเวลาและค่าใช้จ่ายมากขึ้น โดยลดขั้นตอนวิธีการพิสูจน์ค่าสินไหมทดแทนของผู้เสียหายและการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนทางด้านจิตใจ โดยเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 วรรคท้ายว่า “ในการเรียกร้องเอาค่าสินไหมทดแทนเพราะเหตุได้รับอันตรายแก่จิตใจอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดของจำเลยตามวรรคหนึ่งนั้น หากเป็นการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศ ให้ศาลกำหนดค่าสินไหมทดแทนตามอัตราที่ระบุไว้ในบัญชีท้ายของประมวลกฎหมายอาญานี้ เว้นแต่ผู้เสียหายสามารถพิสูจน์ได้ว่าตนได้รับความเสียหายมากกว่าอัตราที่กำหนดดังกล่าว” และทำบัญชีแนบท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กำหนดอัตราค่าเสียหายความผิดเกี่ยวกับเพศที่มาตรา 44/1 วรรคท้าย อ้างถึง โดยมีรูปแบบลักษณะตามตัวอย่างดังต่อไปนี้

บัญชีแนบท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ฐานความผิดอัตรา	ค่าสินไหมทดแทน
1. ข่มขืนกระทำชำเรา (มาตรา 276) บาท
2. ข่มขืนกระทำชำเราเด็ก (มาตรา 277) บาท
3. กระทำอนาจาร (มาตรา 278) บาท
4. กระทำอนาจารแก่เด็ก (มาตรา 279) บาท